

ΣΤΕ 652/2019 [ΜΗ ΝΟΜΙΜΟΣ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΜΟΣ ΈΚΤΑΣΗΣ ΩΣ ΔΑΣΙΚΗΣ ΑΝΑΔΑΣΩΤΕΑΣ]

Περίληψη

- Στην προκειμένη περίπτωση κρίθηκε ότι το έννομο συμφέρον του εκκαλούντος εξέλιπε μετά την ακύρωση της πράξεως χαρακτηρισμού, στο πλαίσιο της ενδικοφανούς διαδικασίας, λόγω της υπαγωγής της εκτάσεως στην αναδάσωση του έτους 1934, το δε εκκαλούν δεν προέβαλε λόγους κατά της αιτιολογίας αυτής αλλά αμφισβήτησε με την αίτηση ακυρώσεως τον δασικό χαρακτήρα της εκτάσεως. Η κρίση όμως αυτή του δικάσαντος δικαστηρίου έρχεται σε αντίθεση προς την υφιστάμενη νομολογία, δεδομένου ότι, σύμφωνα με αυτήν, ο ενδιαφερόμενος δύναται αφενός να αμφισβητήσει την υπαγωγή ορισμένης εκτάσεως στην αναδάσωση, αφετέρου, ειδικώς δε στην περίπτωση της αναδάσωσης του έτους 1934, η οποία θεωρείται παρωχημένη, να αμφισβητήσει και το δασικό χαρακτήρα ορισμένης εκτάσεως, υπαχθείσας αρχικώς στην αναδάσωση του έτους 1934, ενόψει της μεταγενέστερης εκτιμήσεως της καταστάσεως εκ μέρους της Διοίκησης, όπως συμβαίνει και στην περίπτωση εκδόσεως πράξεως χαρακτηρισμού. Συνεπώς, η κρινόμενη έφεση ασκείται παραδεκτώς. Ενόψει δε των ανωτέρω εκτεθέντων, ο προβαλλόμενος λόγος εφέσεως, ότι παρίσταται μη νόμιμη η κρίση της προσβαλλομένης αποφάσεως περί ελλείψεως εννόμου συμφέροντος του εκκαλούντος για την άσκηση της αιτήσεως ακυρώσεως είναι βάσιμος και πρέπει, για τον λόγο αυτόν, να εξαφανιστεί η προβαλλόμενη απόφαση. Η κατά την κρίση της Διοικήσεως υπαγωγή ορισμένης εκτάσεως στην ως άνω αναδασωτική πράξη του 1934 δεν κωλύει τον χαρακτηρισμό της εκτάσεως αυτής με τη διαδικασία του άρθρου 14 του ν. 998/1979.

Όπως προκύπτει από το περιεχόμενο της αποφάσεως της Δευτεροβάθμιας Επιτροπής Επιλύσεως Δασικών Αμφισβητήσεων, η Επιτροπή προέβη νομίμως κατ' αρχήν σε επανεκτίμηση της κατάστασης στην περιοχή και ειδικότερα του δασικού χαρακτήρα αυτής. Πλην η σχετική κρίση της Επιτροπής στηρίχθηκε σε μη νόμιμα στοιχεία. Στηρίχθηκε, ειδικότερα στο ότι η επίμαχη έκταση περιλαμβάνεται στην αναδάσωση του 1934 και στο ότι αυτή δεν εμπίπτει σε κάποια από τις εξαιρέσεις της αποφάσεως κηρύξεως της αναδασώσεως, στους χάρτες του έτους 1884 του Kaupert, καθώς και στη συνταχθείσα από το τότε Δασαρχείο Αττικής, κατά τη δεκαετία του 1930, διαχειριστική έκθεση του διακατεχομένου Μοναστηριακού Δάσους Σκαραμαγκά, δηλαδή σε στοιχεία αναγόμενα σε χρόνο παρωχημένο. Περαιτέρω, η κρίση της ανωτέρω αποφάσεως της Δευτεροβάθμιας Επιτροπής, σε σχέση με το δασικό χαρακτήρα της περιοχής, στηρίχθηκε στη μορφή της επίμαχης εκτάσεως διαχρονικά, όπως αυτή αποτυπώνεται στις αεροφωτογραφίες του έτους 1937, 1945 έως 1984, χωρίς ωστόσο να αιτιολογείται με τον τρόπο αυτόν ο δασικός χαρακτήρας της

εκτάσεως, δεδομένου ότι με την ανωτέρω απόφαση συνομολογείται κατ' ουσίαν ότι κατά το έτος 1937 η έκταση είχε απλώς οριακά δασικό χαρακτήρα, σε ποσοστό άνω του 15%, ενώ ήδη από το 1945 και μετά, δηλαδή πολύ πριν το Σύνταγμα του 1975, δεν είχε δασική μορφή, ήδη δε κατα το χρόνο εκδόσεως της ανωτέρω, προσβαλλομένης με την κρινόμενη αίτηση, αποφάσεως η έκταση καλυπτόταν από μπάζα. Περαιτέρω, η κρίση περί του δασικού χαρακτήρα της επίμαχης εκτάσεως δεν δύναται να στηριχθεί ούτε στις χορηγηθείσες άδειες επεμβάσεως στη γύρω περιοχή, που μνημονεύει η απόφαση της Δευτεροβάθμιας Επιτροπής, οι οποίες δόθηκαν ως επί δασικών εκτάσεων, δεδομένου ότι οι εγκρίσεις αυτές αφορούν, πάντως, άλλες γειτονικές εκτάσεις και όχι την επίμαχη, η οποία είναι αυτοτελής έκταση μεγάλου εμβαδού, η οποία μπορεί και πρέπει να κριθεί με βάση τα δικά της χαρακτηριστικά. Με τα δεδομένα αυτά, δεν αιτιολογείται η κρίση της προσβαλλομένης πράξεως σε σχέση με τον δασικό χαρακτήρα της επίμαχης εκτάσεως, όπως βασίμως προβάλλεται.

Πρόεδρος: Αθ. Ράντος

Εισηγητής: Μ.Ε. Παπαδημήτρη

Το πλήρες κείμενο της απόφασης θα αναρτηθεί αμέσως μετά την καθαρογραφή του από το Δικαστήριο.